

MOTÝL

Andrea Rimová

CHODBA HRÔZY

CHODBA
HRÔZY

Copyright © Andrea Rimová 2018
Design © Motýľ design 2018
Cover photo © Magdalena Russocka / Trevillion Images
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2018

ISBN: 978-80-8164-169-5

Andrea Rimová
CHODBA
HRÔZY

VYDAVATELSTVO MOTÝL

VENOVANIE

*S láskou venujem milovanému synovcovi Eliáškovi.
Vitaj medzi nami, smejko!*

POĎAKOVANIE

Najdrahšia Barborka,

počas písania tejto knihy boli momenty, keď ma kopala múza, ale aj také, keď ma zďaleka obchádzala. Po celý čas si bola pri mne, dievčatko moje. Tvoj prekrásny úsmev bol mojím hnacím motorom a dával mi silu a chuť pracovať na každej ďalšej kapitole.

*Ďakujem ti, dcérka. Vďaka tebe vznikla táto kniha.
Si moja múza.*

PROLÓG

„Saša, naozaj ma napadol. Bol to skrat.“

„Poďme ho prezrieť,“ otočila som sa k dverám a zistila som, že Hans leží na chodbe už celým telom. „Musíme ho vytiahnuť von. Je tam tma a nič nevidíme.“

Urobila som pár krokov a zbadala len jeho obrysy. Sadla som si k nemu a nahmatala som hlavu.

„Hans, počujete ma?“ opýtala som sa. Priala som si iba, aby mi odpovedal. Aby bol nažive. Aby sa toto všetko nikdy nestalo.

Začula som tichý šepot. Sklonila som sa nižšie, aby som lepšie počula, no okrem tlkotu môjho srdca som nezaznamenala žiaden zvuk.

„Hans, odpovedzte! Vnímate ma?“ zopakovala som výzvu.

„Uteč!“ vyjachtal zo seba.

Zohla som sa ešte bližšie k miestu, odkiaľ vychádzal šepot. „Hans! Hovorte so mnou!“

„Kde trčíš? Poď mi s ním pomôcť! Musíme ho vytiahnuť von! Chytíš ho za nohy!“ plakala som. Tušila som najhoršie. Hans zomieral...

Namiesto odpovede som začula štrnganie, ktoré som nevedela identifikovať. Pokúšala som sa vstať, ale nešlo to tak rýchlo, ako by som si priala. Bolela ma hlava a rameno a držala som aj Hansa.

Kým som sa postavila na nohy, v matnom svetle prenikajúcom z prednej izby som zbadala postavu. Nešla mi na pomoc. Prudkým pohybom ruky silno tresla dverami, a kým

som sa stihla spamätať, v zámku sa roztancoval kľúč, ktorý spravil z tohto miesta chodbu hrôzy.

Som tu zavretá! Toto nemôže byť pravda. Určite je to výplod mojej fantázie.

Prekrížila som si ruky cez prsia a oprela sa o studenú stenu. Mala som pocit, že činnosť môjho mozgu bola pozastavená. Nebola som schopná pohnúť sa, ba ani premýšľať nad tým, čo bude ďalej.

Dýchaj zhlboka. Upokoj sa.

Nádych, výdych.

Nádych, výdych.

Napočítaj do desať.

Jeden... nádych a výdych.

Dva... nádych a výdych.

Tri... nádych a výdych.

„Saša!“ začula som krik. Prestala som počítať a rozbehla som sa k dverám, spoza ktorých prichádzal ten hlas. Zabudla som, že na zemi leží Hans, a potkla som sa oňho. Spadla som a pristála som tvárou v niečom vlhkom. Muž vydal žalostný vzlyk.

Nahmatala som stenu, oprela som sa o ňu a vstala som. Nohou som preskúmala povrch, na ktorý som sa chystala vstúpiť.

Dotkla som sa dverí a rukou som hľadala kľučku. Keď som ju už pevne držala, začula som z prednej izby hlasný rehot. Stlačila som kľučku, no bolo zamknuté.

„Otvor!“ zvolala som.

Počula som približujúce sa kroky a smiech ustal. „Nemôžem.“

Začala som zúrivo búšiť na dvere. „Prečo to robíš? Okamžite otvor tie dvere. Hans potrebuje pomoc, inak zomrie!“

„O to práve ide. Nech zdochne a mne sa bude žiť ľahšie!“
ozvalo sa z izby.

„Prestaň. Je to vážne! Chceš mať na svedomí jeho život?“
opätovne som búšila do dverí, až ma rozboleli ruky.

„Vieš čo, moja milá? Aj teba mám už plné zuby, takže je
dobré, že ste tam spolu zavretí. Aspoň sa vás zbavím jedi-
ným šupom.“

Čas plynul na chodbe hrôzy odlišne ako tam za dverami.
Ako by som stručne opísala svoje pocity v tmavej cele?

Sucho v ústach. Stiahnuté hrdlo. Zrýchlený tep. Hlasné
dýchanie.

Mokrú líca. Biele hánky. Červené oči. Čierne myšlienky.

To som teda dopadla.

1. KAPITOLA

Za všetko mohla vôňa lesa. Bola neodolateľná a ešte aj teraz si ju viem živo vybaviť. Ihličie zmiešané s pachom listov, trávy a lesného ovocia ma vrúcne objalo a privítalo zakaždým, keď som prekročila bránu civilizovaného sveta plného počítačov a mobilov a vydala som sa hľadať raj. Tá nenapodobiteľná vôňa ma štekľila v nose a vyvolávala mi na tvári úsmev, lebo les pre mňa vždy znamenal pokoj a ticho, po ktorom som prahla už odmalička.

Otvorila som oči a preniesla som sa do reality. Pán, ktorý trpezlivo čakal z opačnej strany okienka na pošte, sa usmial.

„Prepáčte, zamyslela som sa,“ ospravedlnila som sa a siahla som po šeku, ktorý ležal na pulte.

„To sa stáva. Človek by nikdy nemal prestať snívať,“ povzdychol si.

Vložila som šek do prístroja, pán mi podal päťdesiateurovú bankovku. Vydala som mu zvyšné mince a odovzdala mu ústrižok, ktorý si založil do peňaženky.

Skôr ako sa otočil na odchod, pošepol: „Muselo to byť niečo pekné.“

Zarazila som sa. Nechápala som, o čom hovorí. „Prosím?“

„To, na čo ste mysleli. Určite to bolo niečo pekné, pretože ste sa usmievali,“ zopakoval.

Prikývla som a zhlboka som sa nadýchla.

Ihličie, hríby, jahody. Už nech je zajtra.

„Nech sa darí,“ zaželal a odišiel skôr, ako som mu mohla popriať to isté.

Do konca zmeny zostávali ešte tri hodiny. Ľudia prichádzali a odchádzali. Mladí i starší, ktorí potrebovali platiť i vyberať peniaze, posielali listy, vyzdvihnúť balíky. Sedela som za okienkom a mechanicky som robila, čo bolo potrebné. V predstavách som dýchala čerstvý vzduch a prechádzala som sa po nevelkej záhrade starých rodičov, lozila som po zakvitnutých jabloniach a pripravovala som sa na tradičnú výpravu do blízkyh lesov.

Keď som o tri a pol hodiny kráčala z pošty do prenajatej garsónky, mala som chuť kričať od radosti. Po únavnom pracovnom týždni si moje telo, ale hlavne moja myseľ, potrebovalo dobiť baterky. Mala som plné zuby otravných ľudí, arogantných nadriadených v práci a kolegov večne začmudených od cigaretového dymu. Dvíhal sa mi z nich žalúdok, ale hlavne mi pripomínali Roba, a na toho som už nikdy viac nechcela myslieť.

Opak sa stal pravdou. Keď som vyliezla z miniatúrneho sprchovacieho kúta, v mobile na mňa čakala správa od Elišky z Prahy.

ZAVOLAJ MI. JE TO VÁŽNE.

Nevideli sme sa už viac ako rok a nehovorili sme spolu od Vianoc. To bolo takmer pol roka.

Čo môže byť také dôležité, že si sa mi pokúšala trikrát dovolať?

Vedela som, že ide o Roba. To on nás zoznámil, keď som s ním žila v Prahe. Boli kolegovia a dobre si rozumeli. Eliška bola skvelá priateľka, aj keď nám mohla byť matkou.

Ide sa ženit? Čakajú bábätko?

Kúpili si spoločný byt alebo stavajú domček?

Plní si naše sny, ale s tou, ktorá ma nahradila v jeho srdci i v posteli?

Mýlila som sa. Nič z toho. Robo zomrel.

Keď to Eliška vyslovila, zostala som stáť ako omráčená. Z umytých vlasov mi na zem padali kvapky vody. Postupne sa k nim pripojili moje slzy, až začali vytvárať celkom slušnú mláčku.

„Ako to, že zomrel?“ vyjachtala som zo seba celá šokovaná.

Zo slúchadla sa ozvalo potiahnutie nosom. „Bol chorý. Nikto o tom nevedel, ani tá jeho Gábina. Pred mesiacom spolu odišli do Peru, aby videl Machu Picchu. Veď vieš, ako rád spoznával svet.“

„Ona mu to so svojím tučným bankovým kontom rada umožnila,“ dodala som sarkasticky. Potom som sa spamätala. Došlo mi, že už nie je medzi živými a že som ho kedysi veľmi milovala.

Eliška na moju pripomienku nereagovala. „Po návrate ho hospitalizovali. Počúvaj, podľa mňa vedel, že čoskoro zomrie. Preto sa s tebou rozišiel,“ povedala ticho roztrápeným hlasom.

Vytreštila som oči. „Čože? Čo to hovoríš? Zamiloval sa predsa do Gábiny. Preto sme šli od seba. Nehovoril o žiadnej chorobe a nemal nijaké zdravotné ťažkosti. Bol zdravý ako ryba.“

A krásny ako obrázok. Nikdy nebol krajší ako vtedy, keď ma opúšťal. Takto si ťa budem pamätať.

„Myslím si, že nechcel, aby si trpela. Lekára navštívil ešte v čase, keď ste boli spolu. Viem to, pretože mi to povedal. Viac o tom nechcel hovoriť a vyzeral v pohode, preto som to neriešila.“

Nechcela som veriť tejto teórii. „Prečo by to robil? Moje trápenie mu bolo ukradnuté. Aj ja celá,“ potiahla som nosom. „Od rozchodu ma nekontaktoval.“

„Veď práve. Miloval ťa a chcel ťa ušetriť bolesti zo straty,“ trvala na svojom Eliška.

Mojím telom prebehol mráz. Nevedela som, ako mám reagovať.

„Vieš to alebo si to len myslíš?“ dostala som nakoniec zo seba.

„Zdôveril sa mi, že ju nelúbi a ani nikdy nebude,“ priznala sa.

„Mne však povedal, že...“

„Robo sa zachoval pragmaticky. Vedel, že Gábina hľadá mladého muža na pobavenie, nie životného partnera. Peniaze, ktoré získala pri rozvode, mu umožnili cestovať a vidieť vysnívané miesta. Už mu neostával čas zarobiť si na to. A zároveň sa nemusel pozeráť na tvoju utrápenú tvár.“

Nahlas som sa rozplakala. Teraz už nezáležalo na tom, či to bola pravda, alebo nie.

Zomrel. V nemocničnej posteli ďaleko od ženy, ktorej na ňom kedysi záležalo.

Robo je preč. Navždy.

„Si tam?“ začula som Eliškin hlas.

Vysmrkala som si nos do vreckovky a hodila som ju na zem. Podišla som k oknu a dívala som sa von.

„Saša, haló, si v poriadku?“

Slečné líčce sa odrážali od spätného zrkadla susedovho auta a oslepili dievčatko, ktoré bolo na prechádzke so psom. Zakrylo si tvár rukami a ja som na chvíľu zatúžila vymeniť svoj život za jeho. Bolo také mladé a malo všetko pred sebou. Nie ako ja.

Eliška sa nedala. „Desíš ma! Odpovedz mi!“

„A čo chceš počuť? Že sa cítim výborne? Že sa nič nestalo a kvitnem od šťastia? Chceš počuť, ako strieľam šampanské na počesť Robovej smrti?“ zaútočila som na ňu, akoby to všetko bola jej vina. Mala som sa krotiť, no hnev, smútok a bolesť sa zmocnili mojich emócií a vkladali mi do úst slová, ktoré v danej chvíli ublížili tej dobrej žene.

„Myslela som si, že by si to mala vedieť,“ povedala smutne Eliška.

Vedela som, že ona za nič nemôže, no zmohla som sa na jediné slovo. „Prepáč,“ zašepkala som.

„Je mi ľúto, že sme od seba tak ďaleko. Rada by som ťa teraz objala.“

Svet mi zrazu pripadal tmavý a nechutný. Hnevala som sa na Roba, keď mi pred časom oznámil, že miluje Gábinu. Nenávidela som ho, keď mi pomáhal baliť moje veci do veľkých škatúl. A keď ma objal na rozlúčku a cítila som divoké búšenie jeho srdca, túžila som mať v rukách revolver. Bolelo ma dívať sa mu do očí a čítať v nich všetky krásne chvíle, ktoré sme spolu prežili. Napísal za nami definitívnu bodku, z ktorej som sa dlho liečila. A teraz, keď som z toho von a všetky negatívne emócie stratili na sile, si jednoducho zomrie.

„Prečo mi to urobil?“ vyjachtala som zo seba.

„Neviem. Možno by si sa zachovala rovnako, keby si bola v jeho koži,“ povedala zamyslene Eliška. „Musím končiť. Môžem ti zavolať zajtra?“

„Idem na dedinu a budem sa túlať po lesoch. Často tam vypadáva signál. Ozvem sa, keď sa vrátim do mesta,“ slúbila som. „A pohreb?“ vyletelo zo mňa.

„Všetky tieto záležitosti vybavuje jeho sestra. Posledná rozlúčka v krematóriu bude už v utorok,“ vyklopila. „Netráp sa. Rozlúčiť sa s ním môžeš, nech si kdekoľvek.“

Eliška vedela, že neprídem. Nie preto, lebo by som si to nevedela zariadiť v práci, ale pre bolesť v duši.

Predstavila som si jeho úsmev, na ktorý ma zbalil, a opäť som aktivovala vodopád slz. „Keby som to vedela, mohli sme...“

Eliška ma prerušila. „Nechcel, aby si to vedela, drahá. Nesmieš mu to vyčítať. Musíš si uchovať iba pekné spomienky,“ radila mi.

Cítala som sa bezmocná. Po ukončení hovoru som si ľahla na rozťahovací gauč s vlhkými vlasmi. Bolo mi jedno, že budú vyzeráť ako po výbuchu.

Robo zomrel. Muž, bez ktorého som pred časom nedokázala žiť, už nedýcha, nesmeje sa, nevníma a nepočuje.

Keď som minula všetky vreckovky, vstala som a začala hádzať do tašky veci. Nemohla som ostať v tejto garsónke dlhšie. Akoby sa neustále zmenšovala, až hrozilo, že ma úplne rozpučí. Na dedinu som mala v pláne cestovať hneď ráno, no pod vplyvom týchto správ som zmenila názor.

Musím vypadnúť, lebo mi tu pukne srdce.

Našťastie som stihla posledný autobus. Cesta ubehla rýchlo, aj keď som takmer vôbec nevnímala miesta, ktorými sme prechádzali. Spomínala som na vzťah, ktorý sa začal pred rokmi jedným elektrizujúcim úsmevom a skončil sa tromi bolestivými slovami: Už ťa nemilujem.

2. KAPITOLA

Dedina pôsobila vyľudnene. Na ulici som nevidela ani nohu. Akoby z nejakých závažných dôvodov vystaňovali všetkých obyvateľov. Bolo mi to úplne jedno. Neprišla som sa sem socializovať, ale vydýchnuť si, zabudnúť na všetko a načerpať energiu na ďalšie fungovanie.

Kráčala som z autobusovej zastávky k domčeku, ktorý som zdedila po starých rodičoch. S každým ďalším prejdovým metrom som cítila, že som urobila správnu vec, keď som sa rozhodla prísť sem ešte dnes večer a nečakať do rána.

Na pleciach sa mi hompáľal batoh, v ktorom som mala len

pár vecí na prezlečenie a dve bagety z búbky na autobusovej stanici. Jednu na večeru a druhú na raňajky.

O zvyšok stravy sa zajtra postará obchod v strede dediny.

Kráčala som do mierneho kopca, a aby som nemyslela na Roba a ničotu z práce, ktorá ma nebavila, počítala som kroky. Tak som to robievala, keď som bola dieťa, len vtedy ich bolo oveľa viac.

Ešte asi tristo a budem pri chalúpke. Škoda, že ma tam nikto nečaká.

Prvá zomrela babka. Práve som končila strednú školu, keď sa to stalo. Dedko bol pri nej, keď dostala mozgovú príhodu, a aj keď konal rýchlo, nepomohlo to. Nedožila sa mojej maturity. Zomrela o tri dni v nemocnici a myslím, že dedko v ten deň začal umierať tiež. Sedával na vlastnoručne zhotovenej lavičke pod starým košatým dubom a čakal, kedy budú opäť spolu. Dočkal sa o štyri roky neskôr, a tak nezažil moje promócie. Vtedy mi došlo, že mi neostal nikto blízky.

Do chalúčky, v ktorej som vyrastala, som sa vracala veľmi rada. Tam sa schovával môj pravý domov, ktorý čakal, kedy ho poctím svojou prítomnosťou. V každom kúte rozvonievalo moje detstvo a babkine skvelé buchtu, aj keď ubehlo už mnoho rokov.

Keď som vošla do brány, srdce sa mi rozochvelo.

Som doma. Sem patrí.

Z bočného vrečka batoha som vylovila kľúče od domu a kráčala som k vchodovým dverám, sledujúc trávu túžiacu po kosačke. Vložila som kľúč do zámky a otvorila dvere. Hlasno zaškrípali a pripomenuli mi, koľko tu toho ešte treba urobiť.

Po návrate z Prahy na Slovensko som si dala záväzok, že dom nenechám schátrať. Opravila som kúrenie a vymenila